

I sin nya diktsamling *Marconirummet* skildrar Carina Karlsson bland annat den längtan och avståndskärlek som präglar ett sjömansäktenskap.

Foto: Robert Jansson

» NY POESI RECENSION

Signaler av kärlek över väldiga vatten

Idet fönsterlösa och ljudisolerade *Marconirummet* satt fartygets telegrafist, avskärmad från resten av båten och den fysiska omgivningen. Enda kontakten med omvärlden var via meddelandena på morsetelegrafens.

Marconirummet; ett rum som både avskärmar och skyddar.

Det här är en diktsamling om kärlek och längtan. Om att leva med en sjöman och kämpa ensam hemma när han är borta. "Var elfte dag åker du ifrån oss, var tionde dag kommer du hem. Jag har ångest hela tiden..."

Den älskade befinner sig i mellanrummet mellan borta och hemma.

"Efter en lång törn kom du hem men marken var stum här, du var tvungen att röra på dig hela tiden. Innan din hemlängtan som du hade seglat ifrån i Gdansk hann ifatt dig mönstrade du på igen."

Jaget misströstar nästan: "Min dröm har växt sig större än mitt liv och jag lutar mot en konstruktion som armerar meningslösheten, gör ett monument av det som borde få förfalla."

Telefonen, morsetelegrafens moderna efterföljare, erbjuder en livlina för att ändå kunna upprätthålla någon form av avståndsrelation:

"Vi möts någonstans halvvägs mellan stationen och hemma. Den punkten på kartan och så tvåhundra meter rätt upp mot himlen. Mina tankar möter dina tankar där, en kyss på en främmande position. Vi är inte så långt ifrån varandra ändå."

Men när den efterlängtrade mannen väl är hemma stör telefonen i stället och sliter iväg honom på nya arbetsuppgifter. Hon vill få behålla honom, om så bara för en liten stund: "Jag har bäddat i Marconirummet. Vi ska vila. Det är inte vi, det är världen som sjunker."

En dotter gör entré och höjer insatserna på alla områden. Det finns så mycket farligt att skydda henne från. "Min lilla flicka sover och jag vet ett alfabet med katastrofer, precis belysta bilder". Men också, förtröstansfullt: "i den här världen sover min lilla flicka. Hon andas lugnt / när jag kysser / hennes persikokinder / och mumlar stillhet / in i hennes drömmar."

Genom texten strömmar och böljar liv och vatten. Vatten som hinder och skapare av avstånd. Vatten som livgivare och tillflyktsort. Vattnet som tillvaro mellan dröm och verklighet.

Berättarjaget ger sig ut på en mytisk seglats tillsammans med sin älskade. Färden går över ett drömligt hav:

"Båten dunkar genom natten, skär vågor, krossar hav. Tills du säger: Här ankrar vi. Vi blev kringseglade av en sång som steg i vackra valv, blommade ut över vattnet."

Hon dyker ned i det mytiska djupet, ned i "en djuphavsgrav med vatten att släcka blicken i." Bildspråket blir blixstupplyst surrealistiskt. "Jag är en röd havsanemon. Ett väntande rovdjur. Pumpar havsdjup /genom kammare och förmak, lägger armarna / om vem som helst". Resan försonar och förstärker relationen. "Jag vecklas ut inifrån kronblad för kronblad när du vecklas ut inifrån sjökort för sjökort och jag ser en kompassros blomma på ditt pannben."

På sätt och vis kan man läsa diktsamlingens åtta sektioner som först en själs och sedan relations utvecklingshistoria. Mot slutet infinner sig lugn och försoning: "Det vi förlorar / till tiden / kommer tillbaka, kommer inte tillbaka så som vi kände det. Är nyfött / med ett uråldrigt i blicken..."

Det märks att dikterna tillkommit under lång tid. "Marconirummet" är hela tiden intressant, men lite saknar jag en tydligare sammanbindande linje genom helheten. Sektionerna framstår mer som självständiga teman, från det inledande återgivandet av barndomens akuta sinnesintryck till det avslutande, harmoniska, utslocknandet:

"Jag räknar inte längre vågor, jag simmar på rygg med ansiktet mot solen.

En dag ska jag sköljas upp på strändernas strand, helt stilla när ljuset flyter genom kroppen.

Var stilla när tiden flyter genom kroppen."

Den mångsidiga författaren Carina Karlsson, som ursprungligen etablerade sig som poet, är en av Ålands känsligaste stilister. Det är en njutning att ta del av hennes vackra formuleringar: "Hör du vinden? / viskade jag. / Den tog sin början / i rörelsen runt en mun / som log..." Eller: "En oförgänglig manet svävar förbi. / En droppe blod omgiven av kronblad. Förändras, förändras utan slut."

18 år har gått sedan hennes senaste diktsamling "Svarta klasar" kom ut. Det är fint att poeten Carina Karlsson åter träder fram i helfigur.

Text Petter Lobråten

petter.lobraten@alandstidningen.ax tel: 26 633

Marconirummet

Av: Carina Karlsson.

Förlag: Schildts & Söderströms.

Sidor: 85.

Begreppet Marconirummet kommer av efter den italienske uppfinnaren och fysikern Guglielmo Marconi, som konstruerade de första radiosändarna, gnistsändarna. Omslagsbilden föreställer hans ritning i patentansökan.